

Arrest

nr. 89 851 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het ministerieel besluit van terugwijzing van 28 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2012 werd ten aanzien van verzoeker een ministerieel besluit van terugwijzing getroffen dat hem op 5 april 2012 ter kennis werd gebracht.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"FEDERALE OVERHEIDSDIENST
BINNENLANDSE ZAKEN
Algemene Directie Vreemdelingenzaken
(...)*

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Congo;

Overwegende dat hij op 20 december 1993 de hoedanigheid van vluchteling heeft opgeëist;

Overwegende dat zijn aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard op 03 maart 1994 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hem betekend op 17 augustus 1994;

Overwegende dat hij op 27 januari 2000 een aanvraag van machtiging tot verblijf heeft ingediend op basis van de artikelen 2,1° en 2,4° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat hij, bij ministeriële beslissing van 14 november 2001, tot een onbeperkt verblijf in het Rijk werd toegelaten, in toepassing van de wet van 22 december 1999;

Overwegende dat hij werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk maar niet om zich er te vestigen;

Overwegende dat hij op regelmatige en ononderbroke wijze verblijft op het grondgebied sedert minstens tien jaar;

Overwegende dat hij zich tussen 25 juli 2005 en 14 april 2006 schuldig heeft gemaakt aan diefstal (20 feiten), feit waarvoor hij op 23 juni 2006 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel van 3 jaar voor 7 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 04 april 2007 en 25 september 2007 schuldig heeft gemaakt aan diefstal (8 feiten); aan diefstal door middel van geweld of bedreigingen, met de omstandigheid dat de inbreuk door middel van een voertuig werd gepleegd; aan diefstal, op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te blijven; aan diefstal door middel van geweld of bedreigingen (4 feiten); aan poging tot diefstal (2 feiten); aan misbruik van vertrouwen, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 29 april 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden;

Overwegende dat hij op 15 januari 2010 werd gewaarschuwd dat hij zich blootstelt aan te worden teruggewezen zo hij zich voortaan niet op een onberispelijke wijze zou gedragen;

Overwegende bijgevolg dat betrokkene op de hoogte was van de gevolgen van zijn daden op verblijfsrechtelijk vlak;

Overwegende dat hij zich tussen 29 april 2010 en 20 april 2011 schuldig heeft gemaakt aan diefstal, met de omstandigheid dat de dief op heterdaad betrapt zijnde, gebruik heeft gemaakt van geweld of bedreigingen, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met de omstandigheden dat de inbreuk bij nacht werd gepleegd, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (2 feiten); aan heling, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 10 november 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden;

Overwegende dat de betrokkene alleenstaande en zonder kinderen is;

Overwegende dat zijn moeder, zijnde [A.A.], legaal in België verblijf evenals zijn twee halfzussen, zijnde [A.L.] eveneens in legaal verblijf en [A.D.], van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat ten gevolge van de lange duur van zijn verblijf, kan worden beschouwd dat hij in België sociale banden heeft ontwikkeld;

Overwegende dat een terugwijzingmaatregel een inmenging vormt in het gezins- en privéleven van betrokkene zoals bedoeld in het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat betrokkene geen rekening heeft gehouden met de ernstige waarschuwing die aan hem werd gericht en dat hij niet heeft geaarzeld om nieuwe feiten te plegen en dit vanaf het verlaten van de gevangenis;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen personen die haar regels systematisch met voeten treden;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat het Hof van Beroep in haar arrest stelt dat “het recidiverende gedrag van beklagde moet helemaal niet gezien worden als “de laatste stuiptrekkingen van een bewogen jeugd”, men kan enkel vaststellen dat de beklagde op de leeftijd van 36 jaar geen rekening houdt met de gerechtelijke beslissingen en geen enkel bewijs van verbetering aandraagt”;

Overwegende enerzijds de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd en anderzijds het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de criminele activiteit uitgeoefend door betrokkene;

Overwegende de gewelddadige gedrag van betrokkene, zijn gevaarlijke persoonlijkheid, zijn dorst naar valselijk verkregen geld en de totale minachting voor andermans persoon die hieruit voortvloeit; Overwegende dat betrokkene het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere veroordelingen die niet afschrikkend zijn gebleken;

Overwegende dat in het licht van het geheel van deze elementen, er legitiem kan worden afgeleid dat er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

BESLUIT:

Artikel 1.- De zich noemende [A.K.J.], geboren te Kinshasa op [...], wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling.

Brussel, 28 maart 2012

M. DE BLOCK (get.)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 21, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat hij als volgt toelicht:

“1. Artikel 21 Vw. stelt het volgende :

§ 1. Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de erkende vluchteling.

§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

§ 3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;

2° de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door nationaliteitskeuze of door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkrijgen;

3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg;

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft.

2. Verzoeker verblijft reeds sedert 1993 op regelmatige en ononderbroken wijze in België en voldoet bovendien aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door nationaliteitsverklaring overeenkomstig art. 12bis, 3° WBN.

Dat derhalve verzoeker, ingevolge de art. 21§3, 1 en 2° Vw., geenszins een M.B. van terugwijzing kon worden betekend !!!!!

Dat er immers geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende manier is aangetoond dat in hoofde van verzoeker sprake is van een "ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land".

Dat de strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van verzoeker geenszins als een "ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land" kunnen beschouwd worden."

2.2. De verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht- en de zorgvuldigheidsplicht. Dit middel wordt als volgt verduidelijkt:

“1. Dat verzoeker vaststelt dat verweerders beslissing enkel en alleen gemotiveerd wordt door de strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van verzoeker.

Dat geenszins wordt gemotiveerd waarom deze strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van verzoeker actueel nog een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde.

2. Dat verzoeker opmerkt dat maatregelen van openbare orde of van nationale veiligheid enkel mogen gegronde zijn op het persoonlijk en het huidig gedrag van de betrokkene .

Dat een veroordeling geen voldoende motivering is .

Dat een maatregel van verwijdering niet mag steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26.2.1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec.1977, p. 297) en een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27.10.1977, zaak 30/77, Boucher, Rec.1977, p. 1899) en indien er redenen voorhanden zijn om te vrezen dat betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (G.C.E., 4.12.1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec.1974, p.1337).

Dat voormede redenen geenszins aanwezig zijn.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar het persoonlijk gedrag van de verzoeker en zich enkel gebaseerd heeft op de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt of het gedrag van de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat er derhalve sprake is van de schending van de zorgvuldigheid-en motiveringsplicht.

3. Dat tenslotte geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd dat in hoofde van verzoeker sprake is van een schending van de openbare orde of de veiligheid van het land overeenkomstig het art. 20 Vw.

Immers art. 20 Vw. stelt als voorwaarde voor het terugwijzen van een vreemdeling uitdrukkelijk dat er dient sprake te zijn van schending van de openbare orde of de veiligheid van het land.

Geenszins werd in casu door verweerder of een afdoende manier aangetoond dat er sprake is van een schending van de openbare orde in hoofde van verzoeker.”

Gelet op de nauwe samenhang van deze twee door verzoeker aangevoerde middelen, behandelt de Raad ze samen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden bekeken in samenhang met de aangevoerde schendingen van artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet.

2.4. De verzoeker voert aan dat hem geen ministerieel besluit tot terugwijzing kon worden betekend omdat hij sinds 1993 op regelmatige en ononderbroken wijze op het Belgische grondgebied verblijft, omdat er niet afdoende is aangetoond dat er in zijn hoofde sprake is van een “*ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land*” en omdat de bestreden beslissing alleen wordt gemotiveerd op grond van zijn strafrechtelijke veroordelingen.

2.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker “*op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft op het grondgebied sedert minstens tien jaar*”. Hoewel verzoeker in 1993 het Belgische grondgebied heeft betreden, stelt de Raad, op basis van het administratief dossier vast, dat de verzoeker pas bij ministeriële beslissing van 14 november 2001 een positief advies ontving tot regularisatie van zijn onregelmatig verblijf en dat hij op 21 februari 2002, tot een onbeperkt verblijf in het Rijk werd gemachtigd in toepassing van de wet van 22 december 1999. Aldus werd de verzoeker gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in Rijk maar niet om zich er te vestigen.

2.6. Zoals verzoeker terecht opmerkt kan een vreemdeling die op regelmatige en ononderbroken wijze op het Belgisch grondgebied verblijf sedert minstens tien jaar, krachtens artikel 21, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, enkel worden teruggewezen in geval van een ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land. Daarenboven stipuleert artikel 20, derde lid van de Vreemdelingenwet dat een terugwijzingsbesluit uitsluitend gegrond moet zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling.

2.7. In de bestreden beslissing wordt, naast een verwijzing naar de juridische gronden, met name artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet, verwezen naar de gepleegde feiten en verzoekers strafrechtelijke veroordelingen; de ernstige waarschuwing die aan hem werd gericht en waarmee hij geen rekening heeft gehouden; de lange duur van de periode tijdens dewelke de inbreuken werden gepleegd; het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de uitgeoefende criminele activiteit; zijn gewelddadig gedrag, zijn gevaarlijke persoonlijkheid, zijn dorst naar valselijk verkregen geld en de totale minachting voor andermans persoon die uit de gepleegde feiten voortvloeit; het feit dat verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere veroordelingen die niet afschrikkend zijn gebleken, waarna uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad en dat er, in het licht van het geheel van deze elementen, er legitiem kan worden afgeleid dat er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

2.8. De bestreden beslissing verwijst met name naar de strafrechtelijke feiten die verzoeker sinds 2005 heeft gepleegd en waarvoor verzoeker werd veroordeeld in 2006 en 2008. Vervolgens verwijst de bestreden beslissing naar het feit dat hij op 15 januari 2010 werd gewaarschuwd *“dat hij zich blootstelt aan te worden teruggewezen zo hij zich voortaan niet op een onberispelijke wijze zou gedragen”* en dat daardoor de verzoeker *“op de hoogte was van de gevolgen van zijn daden op verblijfsrechtelijk vlak”*. In de bestreden beslissing wordt vervolgens vastgesteld dat de verzoeker zich evenwel in 2010 en 2011 weer schuldig maakte aan strafrechtelijke feiten waarvoor hij in 2011 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden. De bestreden beslissing onderstreept vervolgens dat het Hof van Beroep te Brussel in haar arrest van 10 november 2011 stelde dat *“het recidiverende gedrag van beklaagde moet helemaal niet gezien worden als de “laatste stuiptrekkingen van een bewogen jeugd”, men kan enkel vaststellen dat de beklaagde op de leeftijd van 36 jaar geen rekening houdt met de gerechtelijke beslissingen en geen enkel bewijs van verbetering aandraagt”*. De Raad stelt vast dat alle bovenvermelde verwijzingen steun vinden in het administratief dossier en door de verzoeker niet worden weerlegd of betwist.

De Raad wijst erop dat artikel 20 van de Vreemdelingenwet niet inhoudt dat de staatssecretaris geen terugwijzingsbesluit zou kunnen treffen ten aanzien van een vreemdeling waarvan zij het *“persoonlijk gedrag”* afleidt uit de aard en ernst van de gepleegde feiten en uit de herhaalde veroordelingen die door een vreemdeling zijn opgelopen.

De motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot *“de lange duur van de periode tijdens dewelke de strafrechtelijke inbreuken werden begaan alsook op het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de criminele activiteit uitgeoefend door betrokkene”* en het feit *“dat betrokkene het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere veroordelingen die niet afschrikkend zijn gebleken”*, wordt dan ook ondersteund door de stukken in het administratief dossier.

Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van de staatssecretaris dat uit het recidivisme van verzoeker en uit het *“gewelddadig gedrag van betrokkene, zijn gevaarlijke persoonlijkheid, zijn dorst naar valselijk verkregen geld en de totale minachting voor andermans persoon”* dat uit de voorgaande feiten wordt afgeleid, besluit dat de verzoeker *“door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad”*.

Het is evenmin kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris uit het persoonlijk gedrag van verzoeker en zijn aanwezigheid in het land een veiligheidsrisico vaststelt, des te meer wanneer de verzoeker ondanks een ernstige waarschuwing inzake zijn verblijf en meerdere veroordelingen geen enkel bewijs van verbetering aandraagt, en besluit dat *“in het licht van het geheel van deze elementen, er legitiem kan worden afgeleid dat er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde”*.

In de mate dat verzoeker een andere beoordeling vraagt, dient de Raad op te merken dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp

tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitsluitend gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van verzoeker en dat op basis van afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven wordt aangetoond dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een *“ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land”* en van een *“ernstig, reëel en actueel gevaar (...) voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde”*.

De verzoeker maakt met zijn betoog geenszins aannemelijk dat de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht noch een miskenning of foutieve toepassing van artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De eerste en tweede middelen zijn niet gegrond.

2.8. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat als volgt wordt onderbouwd:

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van straf bare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.)

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. (PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318- 324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element door de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken. (Hof Mensenrechten 13 februari 2001 (Ezzouhdi t. Frankrijk), Rev. dr. étr. 2001, afl. 113, 273, Rev. trim. D.H. 2002, afl. 52, 959, noot M. DEMBOUR en T. Vreemd., 2001, afl. 3, 237.)

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij sedert 1993 woont en zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn naaste familieleden wonen (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

2.9. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.10. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.11. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.12.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.12.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.12.3. Wat het bestaan van een familie/gezins- en privéleven in hoofde van de verzoeker betreft

De verzoeker voert aan hij door de bestreden beslissing van zijn in België wonende naaste familie zal worden gescheiden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker alleenstaande is en zonder kinderen. Zijn moeder en twee halfzussen blijken legaal in België te verblijven.

De Raad wijst erop dat er sprake moet zijn van hechte persoonlijke banden tussen de gezinsleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

De verzoeker toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn moeder of met zijn halfzussen, zodat de Raad het bestaan van een gezinsleven niet kan vaststellen.

Niettemin, aanvaardt de Raad dat de relaties tussen verzoeker en zijn moeder en halfzussen deel uitmaken van het netwerk van persoonlijke en sociale belangen dat verzoeker sinds 1993 in België heeft uitgebouwd en dat aldus het bestaan van een privéleven in België kan worden vastgesteld. (EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 59). In dezelfde zin stelt de bestreden beslissing dat “*ten gevolge van de lange duur van zijn verblijf, kan worden beschouwd dat hij in België sociale banden heeft ontwikkeld*”.

2.13. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privéleven van verzoeker. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De Raad wijst er vooreerst op dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.13.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet en de inmenging aldus een wettelijke basis heeft.

De Raad stelt voorts vast dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, en dat op basis van een afdoende en zorgvuldige motivering wordt besloten dat “*overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad*” en “*overwegende dat in het licht van het geheel van deze elementen, er legitiem kan worden afgeleid dat er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde*”.

2.13.2. Vervolgens dient de Raad te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Dit geschiedt aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

Uit de bestreden beslissing blijkt alvast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM en een belangenafweging heeft gemaakt. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing het recht benadrukt dat de samenleving heeft om zich te beschermen tegen personen die haar regels systematisch met de voeten treden, en wordt gesteld dat ter bescherming van de openbare orde, een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel vormt. Aldus wordt besloten dat het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden.

2.13.3. Rekening houdende met de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vooropgestelde criteria in de zaak Balogun v. Verenigd Koninkrijk en toegepast op de zaak van verzoeker, wijst de Raad erop dat vaststaat dat verzoeker een zwaar gerechtelijk verleden heeft waaruit blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad en dat er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde. Daarbij dient te worden

benadrukt dat de criminele feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld werden gepleegd op het ogenblik dat verzoeker meerderjarig was en dat deze feiten gedurende lange duur en bij herhaling werden gepleegd.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn familieleden onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden, wijst de Raad erop dat, naast het feit dat de verzoeker zijn bewering niet uiteenzet noch staft, het bestaan van een familie/gezinsleven in hoofde van verzoeker niet werd vastgesteld, zoals vermeld in punt 2.12.3.

Daarenboven wordt niet verhinderd dat verzoekers familieleden hem bezoeken in zijn land van herkomst of dat verzoeker zijn familieleden kan ontmoeten in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. De Raad wijst erop dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn familieleden en aldus zijn sociale banden met hen, als onderdeel van zijn privéleven, verder te onderhouden.

In die zin, betekent het loutere feit dat op het Belgisch grondgebied verscheidene familieleden van verzoekers wonen en inzoverre deze banden met zijn familieleden deel uitmaken van verzoekers privéleven, niet dat een tijdelijke verwijdering, m.n. tien jaar, *ipso facto* een schending uitmaakt van het recht op eerbiediging van zijn privéleven. (EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, *Benhebba v. Frankrijk*)

Hoewel de sociale en culturele banden van de verzoeker mogelijks sterker aanwezig zijn in België dan in zijn land van herkomst dient terzelfdertijd vastgesteld te worden dat de verzoeker verantwoordelijk is voor zijn daden.

De verzoeker toont daarenboven noch een gebrek aan banden met zijn land van herkomst aan, noch het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen in zijn land van herkomst die verhinderen dat hij zijn privéleven al daar uitbouwt en verder zet. (zie in deze zin EHRM 10 april 2012, nr. 606286/09, *Balogun v. Verenigd Koninkrijk*, par. 48).

Hoewel de bestreden beslissing geacht kan worden een ernstige impact te hebben op het privéleven van de verzoeker, stelt de Raad vast dat, gelet op de ernst en de herhaling van de gepleegde feiten en alsook het feit dat deze feiten gepleegd werden tijdens zijn meerderjarigheid, de verzoeker met zijn theoretische beschouwingen omtrent artikel 8 van het EVRM en zijn summier betoog niet concreet aantoonde dat de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd is of een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen zijn belangen en de bescherming van openbare orde. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingezaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES